

Masia "El Sot"

La masía que nos ocupa este mes se encuentra hacia el oeste cerca de la carretera de Preixens.

Situada al mismo lado del río Sió, hace que su contorno sea totalmente diferente de todos los de las masías que hemos visitado hasta ahora. Abundante arbolado de altísimos árboles, verdor todo el año, hermosos abetos y frondosa vegetación, rodean el mas del Sot hoy muy arreglado, teniendo en la parte del mediodía unos grandiosos porches y hermosa galería que le dan aspecto de residencia veraniega.

También sus dueños le prodigan de visitas y estancias lo que hace esté muy cuidado.

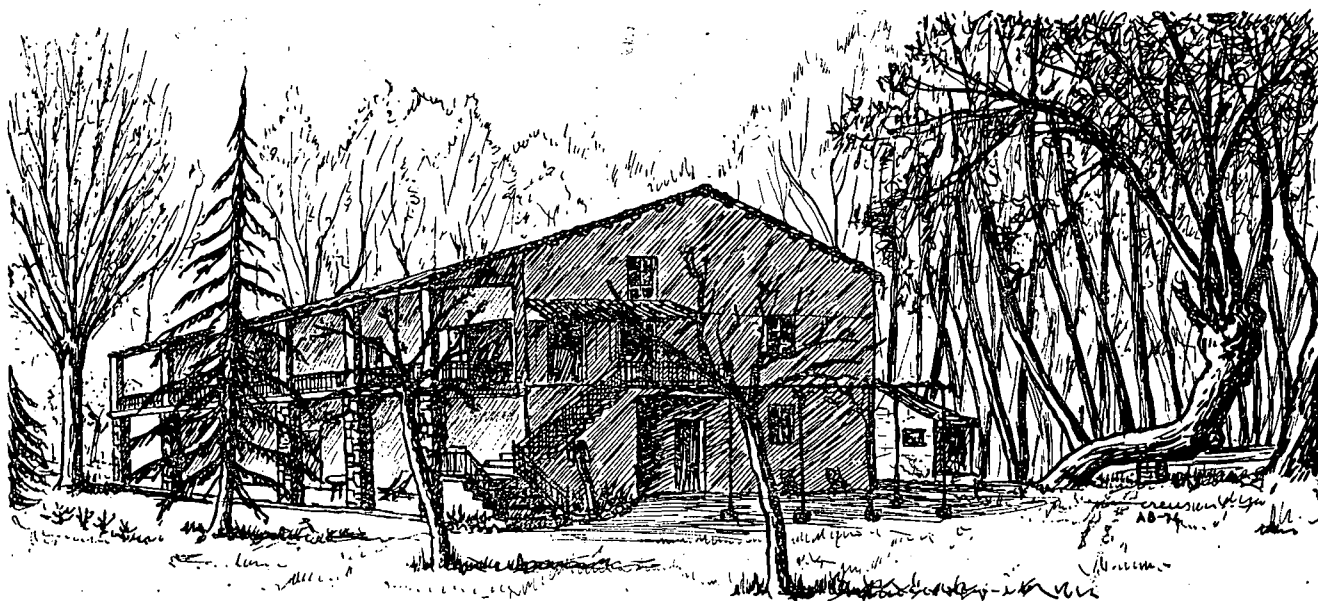
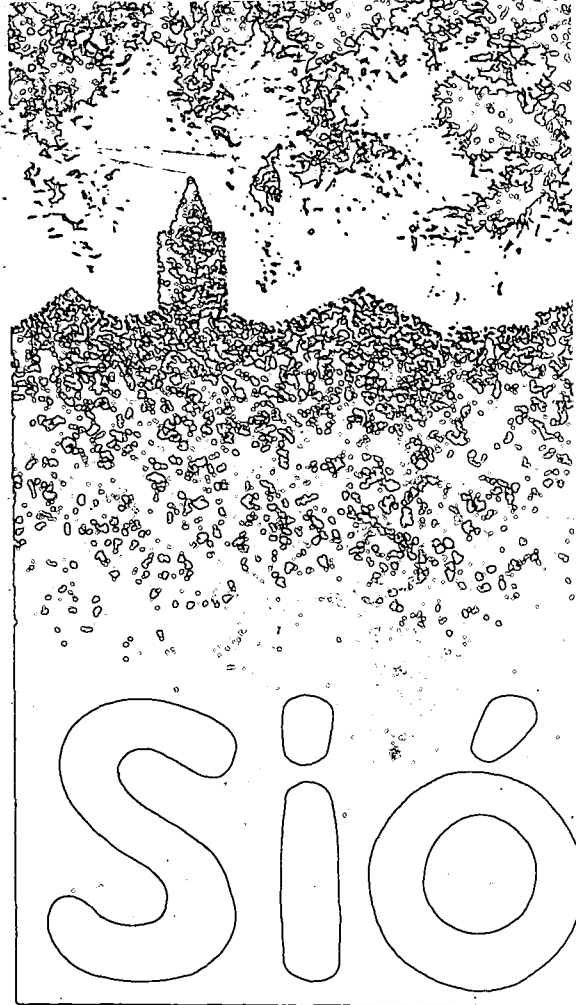
Su aspecto arquitectónico, no presenta vestigios de la existencia de una masía antigua, más bien parece ser existía una casita o cabaña para el cuidado de las huertas, y sin embargo hoy es una gran mansión con grandes cubiertos para aperos agrícolas, granos y forrajes.

Años ha existía en pleno funcionamiento un molino de pienso que funcionaba con el agua del Sió, mediante una pepuñña presa aun existente. Al propio tiempo proveía de fuerza eléctrica a la masía. El cubierto del molino aún está en pié, pero desprovisto de maquinaria.

Actualmente se abastecen de agua directamente del Canal de Urgel, y disfrutan de electricidad suministrada por la C.^a

Parece ser que el Sot fué el pionero de las granjas avícolas de nuestra zona, aunque hoy no se dedique a estas actividades.

Creus

Caja de Pensiones para la Vejez y de Ahorros Casa de Cultura y Biblioteca Pública AGRAMUNT

Estadística de Lectores y Libros

En el curso del año 1973, han asistido a esta biblioteca, 11.735 lectores, distribuidos en:

Niños, 4.201; niñas, 3.704; hombres, 1.816 y mujeres, 2.014.

Las obras consultadas suman un total de 11.994, con independencia de las publicaciones infantiles no incluidas en la estadística.

La Biblioteca ha permanecido abierta 256 días, con un promedio de 46 lectores diarios.

Nuevas adquisiciones

Se ha incrementado el fondo de la biblioteca con 64 nuevos volúmenes, siendo el número total de libros disponibles para consulta, 2.180, a 31 de diciembre del año 1973.

Revistas

Se reciben en suscripción fija 26 revistas mensualmente y 3 periódicos.

Actos Culturales

Del 14 al 21 de enero, Exposición de Dioramas de la Infancia de Jesús, instalada en el Instituto de Enseñanza Graduada Mixta, por ser reducido el espacio en la Casa de Cultura.

Del 19 al 23 de abril, XII Exposición Colectiva de Pintura y Dibujo, por aficionados locales.

Del 7 al 11 de diciembre, III Exposición Filatélica y Numismática, organizada por la comisión de coleccionistas locales.

Del 23 de diciembre al 2 de enero de 1974, Exposición de Christmas y Pesebres Miniatura, organizada por

SIO - Boletín Informativo Municipal

Director: Alcalde Sr. D. José M.ª Inglés

Sub-director: Jaime Cuñat Mata

Edita: Ayuntamiento de Agramunt (Lérida)

Imprenta G. Vicens - Guimerá, 15 - Agramunt

Redacción y Administración

Calle de la Plaza, 1 Apartado Correos n.º 10

Agramunt (Lérida)

Suscripción anual: España 100 ptas.

Extranjero 115 ptas.

Número suelto 10 ptas.

Depósito Legal: L. 138-1964

la parroquia y realizados por los alumnos de las Escuelas y Colegios de esta población.

Consultas de Estudio

Como consecuencia del nuevo plan de estudios, implantados por la Enseñanza General Básica, se ha observado una gran afluencia de escolares en busca de textos de consulta, para informarse de los temas que se les proponen en sus estudios. En atención a esta especial faceta, se han adquirido y están solicitadas diversas obras, que facilitarán a la población escolar su tarea.

ROS ROCA S.A.

LA INDUSTRIA DEL REMOLQUE

Els pobles es civilitzen

Veritablement avui ja no som ahir, i el nostre poble dona cada gambada pel camí de la civilització que no sé pas on arribarà. Totes aquelles antigalles d'anar a Missa i ficar-se pels confessionaris, causa de nostra ignorància, es van cada dia perdent. Les esglésies les feren massa grans i de confessionaris ni posaren massa, i també hi ficaren massa cadires, perquè la poca gent que hi va s'estima més quedar-se dret prop de la porta perquè si s'ensorrés la volta no trigarien tant a sortir.

¿Sermons?, ¿que s'hi aprèn?, ¿a ben morir? La ciència que ens preocupa és la de viure ben panxacontents, que això de morir massa que vindrà.

¿La doctrina? quina ciència més esquifida i quin llibre més petit! Només en el diari que ens porten cada dia ja hi ha més coses que en tota la doctrina.

¿El Rosari? ¿Reminiscències de l'Edat Mitjana! El segle XX no està per Rosaris.

En canvi... ¡Oh en canvi!

Els grans reneguen més que mai, i la quitxalleta de sis i set anys no solament saben renegar sinó tota llei de paraules sàvies com "tal i tal" i a més tota llei de posats elegants com escopir pel costat, portar els cabells a lo "XULO" i altres i altres signes inequívocs de civilització.

Les noietes ¡ai pobretes! perquè puguin corre més porten les faldilles més curtes que el seu enteniment i no parlem de la pitrera, sembla que els falti bany de sol de la destravada que la porten i molt més destravada tenen la llengua i això ve a ser com un termòmetre de la Cultural!

¿Que el mestre fa badalls de gana i no pot cobrar ni un ralet a cada noi? No serà per falta de diners, perquè els casinos són bonics i estan plens, àdhuc sense perjudici de les tavernes, i pel que fa a tot el que és gresca, mai no falten pesetes. Això es preparar-se el pervindre!

¡Diuen que no hi ha homes! Santa Innocència! Vingui la M... a cantar les seves cançons, ja veureu si en surten d'homes de les cases.

El que és l'art no direu que vagi retardat, tothom, fins les nenes de cinc anys, saben cantar amb una tonada que trenca el cor el disc de "Fulano' o Mengano" dit amb perdó del Català.

Fins la gent ja no parla com abans, m'han dit que quan va venir a cantar la M... es sentien uns brams de... "bèstia Culta" i uns grinyols de mico civilitzat que feien posar seriós al qui tenia ganes de riure.

Decididament els pobles de la nostra pàtria, i no parlo de cap en concret, donen cada gambada pel camí de la moderna civilització, que fins un home agafa por de què amb una gambada d'aquestes un dia es trenqui el coll.

R. G. de MAFET.

Les granges són un problema. I de mal resoldre, com ho són sempre els problemes autèntics. No em refereixo —com algú podria suposar— a les pestes que assolen la comarca, ni al greu dels pinsos, ni a la comercialització. No; el problema esmentat al començament no el sofreixen els grangistes com a tals, sinó la totalitat dels veïns d'Agramunt. Es tracta de les granges situades aprop o entremig de la zona habitada de la població.

A l'hivern tot es tolera; però de cara al bon temps, i sobretot, quan apreta la calor, les «aromes» que exhaleu algunes d'aquelles instal·lacions no són gens ni mica agradables, al contrari, ocasionen molèsties i malestar i no dic que són un perill per a la salut perquè no n'agraden les exageracions.

Les granges dintre la vila són un problema de mal resoldre i les dificultats ja comencen a l'hora de plantejar, clara i honradament, la situació. És un tema vidriós i polèmic però amagant el cap sota l'ala no resoldrem res i parlant-ne almenys quedarà constància de la qüestió.

Viure en societat té els seus avantatges; però hi ha la contrapartida que els uns ens hem de mortificar pels altres. Ben cert que la capacitat de tolerància mútua, és un factor important quan es tracta de valorar la maduresa cívica d'una població; però les emanacions de certes granges són un sacrifici excessiu pels veïns que les han de suportar. Vull dir que, en si mateix, té prioritat el dret a respirar aire pur, al de guanyar-se la vida criant bestioles prop de les cases. He dit en si mateix perquè a la pràctica, eliminar de cop i volta totes les instal·lacions ramaderes de la zona habitada, seria una greu injustícia per raó del perjudici econòmic que ocasionaria. Però per altra banda caldria que aquest estat de coses no es perpetués.

No ignoro que fa uns mesos es publicaren a SIÓ unes disposicions legals sobre el particular i és de creure que l'Ajuntament les posa en pràctica. També sé que, si més no per motius sanitaris, la tendèn-

ROBATORI IMPORTANT

El diari "El Correo Catalán" del dia 31 de març, publicà la següent notícia: "Agramunt. — Roban armas y joyas". El robatori tingué lloc la nit del 28 al 29 de març i en el taller de la botiga del senyor Josep Pla, on els lladres s'apropriaren d'un rifle del calibre 22 i una escopeta de caça. El valor dels joiells, segons el corresponçal, ascendia a més de mig milió de pessetes.

TEATRE

La nit de sant Josep es representà al Casal, la comèdia "El Alcalde de Zalamea", pel grup escènic de Tàrrega "Exode". El nombre d'assistents va ser de 48.

FESTA FORESTAL

Amb molta assistència i amb força lluïment, tingué lloc la festa Forestal Municipal al nostre Institut on es plantaren pins i plàtans, encetant el concurs sobre el tema "El jove i la naturalesa".

ESPORTS

Notícies arribades per conducte digne de crèdit, ens assabenten que s'ha procedit a la formació de tres grups corresponents a tres categories de "pilota-mà". La corresponent a l'Institut és la de "cadets" i l'entrenador és el senyor Joaquim Valero.

PENYA BARCELONISTA

Constituída la Penya Barcelonista, el dia 21 de març es procedí al lliurament dels estatuts corresponents al senyor president del Barça, senyor Montal que fou visitat pel president local de la penya, senyor Ricard Vicens i el nostre senyor batlle.

ESCACS

Durant els mesos de gener, febrer i març es celebrà una competició local d'escacs a la que hi participaren molts afeccionats, quedant-ne campió el senyor Joan Puig i Ribera, i subcampió el senyor Miquel Suárez.

CINEMA

Amb un èxit més aviat gras, com correspon a una exhibició, si més no imaginativa, de carn abundosa, s'estrenà entre nosaltres el film "Aborto criminal". El folletó, que comença en el títol de la pel·lícula i acaba a la presó, fou acceptat abastament per la seva truculència certament desacostumada entre nosaltres. Amb tot, però el públic, al cap d'unes hores, reaccionà més aviat fastiguejat. Algun home dels assistents, quedà acomplexat de tant embaraç i, segons ens confessà, acabà fent-se visitar pel metge. Per un si ha cas...

LA PRIMAVERA

Com cada any per aquestes dates ha arribat la primavera: piu, piu!

VISITA ARQUEOLÒGICA

El 31 de març ens visitaren una quarentena de membres de la ADAHUB (Agrupació de Diplomats d'Arqueologia Hispànica de la Universitat de Barcelona), acompanyats pel senyor Tous, fent estada a Castellnou, Agramunt i Almenara.

La Penya està en marxa. En el proper número donarem àmplia informació de la mateixa i de la visita que la Junta en ple va fer al senyor Montal a Barcelona.

cia actual és construir les granges en un lloc isolat. Però les que encara tenim als nostres carrers i a les afores més pròxims, són un obstacle a la construcció d'una vila més atractiva i habitable.

A risc de ferir susceptibilitats que endevino a flor de pell, exposaré la meua opinió que, com a mínim, es mereix el mateix respecte que la política que s'ha seguit fins

ara. No sóc partidari de l'«ordenó y mando», ni del cop de puny sobre la taula; però tampoc ho sóc de deixar fer, del deixar passar, qu'és la millor manera d'eternitzar els problemes. Al meu veure s'hauria de buscar una solució. Quina? No la sé. Com? Amb el concurs responsable de totes les parts interessades. Parlant la gent s'entenen.

ISET.

Les tradicions es perden arreu dels pobles

La joventut actual està passant moments de prova, de violència i d'esgotament, i no els parlis pas de temps passats, ni de tradicions, ja que el primer que et planten és que ets molt antiquat.

Ben pocs anys fa, poso per cas, era un pecat el treballar més de vuit hores, ara les circumstàncies han portat a "rascar-ne" dotze i catorze, dia i nit. ¿Hi ha dret a viure amb aquest nerviosisme?

Les mestresses de set i vuit de família van a la compra amb un gros bitllet verd; i quan els hi tornen el canvi tot és blanc d'alumini, "lluent i bonic". El jovent d'abans de la guerra civil no podia parlar de milions, perquè no hi eren; emperò treballant aquelles vuit hores tampoc els faltava el necessari.

Quan s'havia plegat del treball, a la vesprada, tenien la costum de passejar-se pels Coberts del carrer de Sió, els uns esperant a la núvia i els altres que vinguessin els companys per explicar-se lo del dia que ja havia transcorregut. A les vuit tothom a casa i els Coberts quedaven pelats i buits, puix les botigues de cal "mitja-cana", cal "Roiget" i cal "Ton de la Sorda" ja havien tancat.

Pocs anants i vinents es veien després de sopar, i quan el rellotge del campanari tocava les deu, sortia de Ca la Vila, amb aquell cant tan tradicional, el "sereno" que cantava: "Alabat sigui Déu... seré... (o núvol)".

La tradició de citar el sant nom de Déu s'esvaei al venir el règim republicà. La primera nit sortí el "sereno" i cantà el primer cant que era a la Plaça, d'aquesta manera: "Agramunt... les deu... núvol..." Inesperadament d'una finestra de cal "Americano" surt una veu cantant així: "Agramunt... torrons..."

Una altra tradició que no es fa per falta de fidels: aquelles processons que es feien per Sant Lluç i Sant Marc, a més de Santes Creus, al maig. S'anava a dalt als Dipòsits de l'aigua i des d'allí es beneïa el terme. Després, a la vigília de l'Ascensió, es celebrava una Santa Missa a la Capella del Sió, davant una imatge de la Patrona de la Vila. ¿Per què no es posa recta amb les altres construccions i no es torna a fer aquella Capella? Així no hi hauria aquella immundícia a tot el seu voltant. ¿Agramunt, població de 4.000 habitants, deixarà d'accontentar a la Verge del Socós?

Una altra tradició desapareguda era que per "Pasqüetes" es portava el Sant Viàtic als malalts. Se'n deia "Combregar general" i el portaven sota tàlem i acompanyat amb tota la banda de música; era veritablement una cosa solemne. La campana anomenada del "Sagrament" volava tot contestant amb aquell repicó de gran solemnitat. Encara em xiulen a les orelles aquelles vibracions de plata i bronze de les campanes que un no gaire bon fill d'Agramunt va manar tirar de dalt a baix del nostre campanar.

Un bon exemple donaven algunes famílies d'ací que residien a Barcelona. Venia la temporada d'estiu, arribava el diumenge, a la Plaça hi havia una gran animació esperant la Missa d'onze. Sortien tot el senyoriu de cal Fauró, el "Pep del Marianet" amb la senyora Amparo, i la comitiva més imponent sortia de la casa Siscar: En Ramon de Siscar i de Castellarnau i Na Xaviera, gran dama i esposa, amb tot el seu sèquit. Un bon exemple que donaven als agramuntesos complint el seu deure de bons catòlics.

SILVESTRE BONET.

MAQUINARIA AGRICOLA
JOSE MARTORELL

SE ARRIENDA
SALA CAFE
Sociedad CASINO AGRAMUNTES
Para informes dirigirse al
Sr. Presidente de la Entidad
Plazo hasta el día 10 de Mayo

Comerç JOAN ESCOLA

Guimerà, 3

AGRAMUNT

Papers pintats de les millors Cases

COLOVALL - SHART - LANCEL, PRESTIGI

Extens assortit d'obsequis per a Llistes de Boda

Cristalleries, Vaixelles, Porcellanes, Làmpares, etc.

FERRETERIA - PINTURES - Estanteries Metàliques

Tramitaciones, Automóviles,
Pasaportes y Expedientes
en general

Zapateria, 1
AGRAMUNT

**GESTORIA
FEIXA**

GRANET DE PEBRE

per Josep Farreny

POBRETS CONTENTETS I ALEGRETS

A Ray Bradbury gran novel·lista de ciència-ficció,
guionista de cinema i sempre bon poeta.

Mengem menys, pairem millor,
no massa poc, llavors morirem.
Malgrat tot.

Preferim sempre l'empatx del cos,
que pot afectar-nos l'estómac.
Preferim-lo a l'empatx de lletres,
que pot afectar-nos el cap.

Vos que m'escoltaveu...
és mentida el que penseu.

No tinc quelcom podrit en el cervell.
No faig jo l'olor que se sent
de cementiri.

Es ben viu el món que dieu mort
al qual pertanyo.

Com explicariem el que tants
vagin amb les orelles tan dretes,
remenin tan bé la cua,
sàpiguin fer anar tan bé la llengua
i correm tots amb aquest aire tan marcial?

L'home que escoltava s'adona
que el món havia canviat,
sinó somniava.

O estava
en un altre planeta
on tothom ¿era feliç?

Qui era el que parlava?
Com era aquella gent?
D'on eren aquells sers?

Març del 1974.

"PROSES DE PONENT"

L'autor (1) de "Proses de Ponent" coneix molt bé la nostra terra. Aquesta afirmació meua es desprèn després d'haver llegit el seu llibre —molt ben escrit, per cert— i d'haver deixat córrer la imaginació text enllà, text enrera, després de cada capítol.

El llibre, no exent de sentimentalisme, d'un, potser, exagerat romanticisme estètic, descriu particularitats de les nostres comarques, dels nostres homes, dels nostres fets, moltes vegades situats en èpoques pretèrites, que ens dóna la impressió d'estar escoltant la llegendària història d'un avi arraulit a la porta del carrer, rodejat de canalla. El llibre no és ambiciós pel seu contingut, però potser sí en quan a la forma. Llegint, hom s'adona que la prosa de Vallverdú és neta i exacta, i potser massa exacta. Quan a aquest punt es té la impressió d'un llibre preparat per anar a concurs, més que no pas un llibre d'assaig sobre la nostra terra. És per això que potser peca d'academicisme.

Cal dir, però, que el valor més interessant de "Proses de Ponent" és que es tracta d'un dels escassos llibres que s'han escrit sobre el nostre país. Lleida —la **ventafocs** de Catalunya, com algú l'anomenà— té, en Vallverdú, un fill fidelíssim i un escriptor molt sensible que, sense la sofisticació lèxica d'un Pla, per exemple, la descriu bellíssimament, però que també, bellíssimament, l'endormisca.

Potser, si Vallverdú ens regalés amb un altre llibre menys esteticista però més real, la realitat prenyada de sempiterns problemes que demanen a crits una solució urgentíssima, el camí començat amb "Proses de Ponent" es faria més interessant.

Ara com ara, però, el llibre se'ns presenta —com l'autor intueix en el pròleg— més aviat conservador.

I acabo com he començat. L'autor coneix —perquè a més de ser-ne fill s'hi ha revolcat multitud de vegades—, la nostra terra. Fins i tot en sap els problemes, greus, que té plantejats, i n'endevina una nul·la satisfacció. Però l'autor no va més enllà. Queda ancorat (2) en la subtileza, plàstica de la narració perfecta, abordant només de tant en quan molt superficialment l'altra cara de la moneda és a dir: la creu. Caldria un altre llibre... però al revés.

JORDI GUASCH.

1. Ed. Destino. Barcelona, 1970.

2. "Ancorat". Afudeixo al vers de l'autor, de "somni, insomni", que fa: "Em sé ancorat en antigues fondàries" (...) poema que, per altra part, particularment trobo formidable.

Exclusivitats * Draperia Anglesa i Francesa
Camises - Corbates - Articles Home

Sastreria Univers

Tailleur Sastre

Roda. Carlemany, 79 - Tel. 21286 LES ESCALDES
Valls d'Andorra

Leñas y Carbones

F. Santamaría e Hijos

Santa Esperanza - Tel. 390387

LA NOSTRA GENT

En Pere Brils i Solé

—Data de naixement?

—El dia 9 de març de 1917.

—Lloc de naixença?

—Agramunt, al carrer de Sió.

—En cas d'haver nascut fora, ¿quants anys porteu residint a Vila?

—He viscut sempre a Agramunt, exceptuant el període de la guerra civil que vaig estar allunyat de la meua família i del nostre poble prop de dos anys.

—¿Quin tipus d'ensenyament heu cursat i en quins centres?

- primaris
- secundaris
- superiors.

—Solament estudis primaris. Tota la formació la vaig rebre al col·legi dels «Hermanos» de les Escoles Cristianes, on vaig entrar-hi ja als 3 anys.

—¿A quina edat començareu a guanyar-vos la vida, en quin ofici, en quina professió o càrrec oficial?

—Als catorze anys. Com sigui que tenia inclinació a les obres i m'agradava molt la construcció d'edificis, vaig començar d'aprenent de paleta amb el Bartomeu de l'Anguets.

—¿Quin ofici, professió o càrrec oficial us ha situat en la vida?

—Vaig començar fent de paleta. Acabada la guerra vaig entrar a treballar a «Regiones Devastadas», primer de paleta i després d'administratiu. Però em vaig situar definitivament en l'empresa tèxtil del senyor Ramon Ros Llauder, també com administratiu.

—¿Quines aficions teniu: música, art, literatura, esports, art?

—M'agrada molt la música que havia practicat durant alguns anys, col·laborant en totes les solemnitats religioses, a l'acompanyament dels oficis amb les misses d'«Angelis», «Pius X», «Missa breu» de Sancho Marraco i altres. També m'agrada molt els esports, amb preferència el futbol i des de l'edat de 7 anys tinc una simpatia immensa pel nostre Futbol Club Barcelona.

—En practiqueu alguna?

—Actualment no en practico cap; però no em deixo perdre cap concert de la nostra coral, que és l'única agrupació musical que tenim ací. Sobre esports, l'edat no em permet practicar el futbol; però segueixo la marxa ascendent de l'equip preferit.

—Per quins països heu viatjat?

—De l'estranger solament Andorra. I d'Espanya particularment, el Centre, Llevant i Catalunya.

—¿Quin diari, revista, llibre o altre tipus de publicació llegiu?

—De diaris «La Soli» i «La Mañana», d'amples informacions sindicals. «El Correo Catalán» amb cròniques extenses de la nostra regió i també com a esportiu «El Mundo Deportivo».

—¿Quines intervencions heu tingut en la vida col·lectiva de la nostra Vila? (Política, esport, art, religió, cultura, etc.)

—Vaig ésser durant uns anys secretari del Club Esportiu Agramuntès, precisament als temps de més eufòria futbolística, ja que s'aconseguí per a la història d'Agramunt l'ascens a Primera Regional, desfilar el nostre espaiós camp els primers equips de la regió.

En activitats culturals exerceixo des de fa 27 anys la plaça d'auxiliar de secretaria del «Casal Agramuntí». Per cert que m'encantaria moltíssim que tant el «Grup Escènic Agramuntí», com el «Grup d'Escacs» i la nostra «Coral d'Avui», encara que amb plena autonomia, fossin unes rames del Casal, que és la primera entitat cultural de la vila.

En l'àmbit provincial i com a membre del Mutualisme Laboral, m'he esforçat per aconseguir les màximes prestacions a les famílies que han necessitat ajuda, com també en sol·licitar pels nostres jubilats places en residències gratuïtes, durant 15 i 20 dies, en llocs que són meravellosos segons manifesten els mateixos interessats.

Com a representant local de l'Assemblea Provincial de la Creu Roja, em donaré per satisfet quan dintre pocs dies quedarà constituïda a la nostra vila l'Assemblea Local de la Creu Roja Espanyola, amb servei d'ambulància, distinció que poques localitats tenen. Juntament amb la col·laboració de tots els que voluntàriament s'allistin com a socorristes, tindrem una gran millora en l'aspecte sanitari.

També des de fa tres anys sóc conseller de l'Ajuntament pel terç sindical.

—Com veieu l'actual Agramunt?

- en el seu context econòmic
- en el seu context cultural
- en el seu context esportiu
- En el seu context administratiu, etc.

—Ho veig bé. Com he dit sóc conseller municipal i modestament considero que el nostre Ajuntament, presidit pel senyor Josep Maria Inglés, farà tots els possibles per tirar endavant el poble. Tant els que hem quedat, com el grup de membres nous que han entrat en les darreres eleccions, tots estem disposats a treballar i sacrificar-nos per tal que les millores a realitzar a la nostra vila no quedin estancades i tots els projectes es portin a cap com més aviat millor.

—D'estar al vostre abast planejar la vida agramuntina, què faríeu?

—Crec que per recordar molts agramuntins, que tant es sacrificaren pel bé de la vila, el millor

homenatge seria donar el seu nom a un carrer dels bastants que tenim disponibles.

—Com veieu el futur d'Agramunt?

—Sóc optimista, la joventut es va fent càrrec del que ella representa dins la societat i amb l'esforç de tots i amb les directrius emanades de la Delegació Nacional de la Joventut, s'anirà aconseguint la ubicació de noves indústries i cada dia el cens laboral serà més elevat.

—¿Voleu explicar la vostra actitud sobre qualsevol aspecte de la vida?

—Em miro la vida amb optimisme, malgrat les deficiències i necessitats que observem en el món actual. Davant aquest panorama la meua reacció és ajudar a tothom, fer tot el bé possible i que per la meua part no es perdi cap oportunitat de fer un món millor.

—¿Voleu citar, si us plau, tres agramuntins de relleu a qualsevol nivell?

—Moltes són les persones que podria anomenar; però com que solament puc parlar de tres, són els següents: Els dos mestres de la meua infància, el desaparegut Josep Nadal Valls (e. p. d.) i En Ramon Mora Solsona, que amb les seves lliçons de cant ens ensenyaren a estimar-nos. I per últim, el que fou el meu patró, avui plorat i que que recordaré sempre, en Ramon Ros Llauder, al costat del qual vaig passar 28 anys i que gràcies a ell i a les seves instruccions, moltes vagades de pare, m'he anat situant en coneixements administratius i comptables, sense necessitat de cap més estudi, tenint en compte que vaig sortir de l'escola als 14 anys.

Amb quaranta anys de diferència

La Lleva del 33 d'Agramunt dedica a la del 73 aquests escrits.

Permeteu-me amics de les dues lleves, aquestes ratlles.

El dia del ball de quintos, em va passar pel pensament, la idea de fer aquestes lletres, per a dir el què segueix:

Tanmateix, nosaltres, els quintos del 33, vam fer quelcom a la societat de la «Barretina». Recordo amb nostàlgia, el ball dedicat als quintos, era un pasdoble, també recordo a totes les parelles dels companys i en especial a la meva balladora que més tard seria la meva muller.

Ara bé; als vint anys doncs, ens van quintar i tots com un sol home ens vam presentar, complint així el deure amb la Pàtria, servirem un any. Després d'haver passat el servei militar, amb la cartilla complida, tornarem de retorn a la llar tots sans i bons.

A partir d'aquella data ens sentirem lliures per afrontar la vida amb més plenitud de facultats.

Estàvem, de fet, preparats per anar endavant, malgrat així, les circumstàncies fatals, varen disposar dels nostres destins.

Altrament aquells soldats que feia poc acabaven de ser llicenciats, varen tenir la «pega» de sofrir, com arreu d'Espanya, les misèries d'una guerra civil. Perdent durant la guerra els millors anys de la nostra joventut.

Amics, podríem contar moltes anècdotes de la mili, de la guerra i fins ara que ja som grans, però... seria massa pesat, no us ho sembla?

Des d'ahir fins avui, han passat molts anys i aquests homes plens de vida encara, forjats, maxacats i reblats a cops de dures penes, donant prova de què estaven destinats per a fer impacte en aquest món ja que els fets de les seves obres parlen per ells donant-los tanmateix plenes satisfaccions, estan contents d'haver aportat el seu gra d'arena corresponent al servei del progrés.

La Lleva del 33 d'Agramunt, que Déu ha volgut arribéssim tots a l'edat mitja de l'home actual, seguim tots vius i al peu del canó.

Quintos del 73, us desitgem bona sort.

Josep PADULLES PUIG.

MISCEL-LANIA

Petita descripció del Autor

*He treballat tota la vida
han estat una pila d'anys,
la salut n'està ressentida
d'haver lluitat amb tants afanys;
molt jove vaig emprendre l'embranchida
omplint-me de no pocs desenganys.*

*Fa poc temps que m'he jubilat
amb tot, quelcom encara faig;
el treball, pel qui sempre ha treballat,
és com la font, que no li ve d'un raig;*

*Ara tinc temps d'escriure i meditar,
cosa que no havia tingut mai,
de molts fets passats recordar,
encara que produeixin esglai;*

*Al nostre "SIÓ" penso publicar
malgrat tingui mala redacció,
a qui em llegeixi vull demanar
pensi que ho faig per distracció
i quan es disposi a judicar
ho faci amb consideració...*

*Amb el títol de "Miscel·lània"
publicaré els futurs escrits,
procuraré donar-me manya,
tot dient-me: amunt i crits!*

EL TROBADOR DE SECA.

L'Amor i l'Esperança

*El temps que ho vesteix tot
semblant realitats
on les imatges tenen la paraula,
oberts o clucs els ulls,
apresa la lliçó que dicta el mestre
dels dies i les hores,*

*el pensament és exigent,
si concretitzen els sentits
fins a palpar totes les vores,
llavors tots els instants
tenen calor i moviment.*

*Llegeixo en les parets del viure:
Queda vedat cremar il·lusions,
perfumen l'existència.*

*Si el pensament sent la fredor del buit
i sembla que l'alè s'apara,*

*—el buit no es pot despreciar,
és pare de la nostra llibertat—,
límit tan fi i agut
que l'ànima moltes vegades
valora o destrueix,*

i tot queda en suspens.

*Si el cor genera sentiments
i d'infinít s'embolca la paraula,
el límit no existeix,
llavors el buit és un perquè ignorat
i queda per lligams només:*

L'amor i l'esperança.

GREGORI SATORRES.

LA AGRICULTURA COMO EMPRESA

Continuando con el tema EL ALMENDRO, que ya iniciamos en el artículo anterior, hoy nos referiremos a los capítulos de preparación del terreno y abonado de fondo a realizar antes de la plantación.

Entre estas operaciones, cabe destacar por su importancia la labor de desfonde, con el fin de mejorar la permeabilidad del suelo, modificando su estructura y lograr de esta forma, un medio conveniente para el desarrollo de las raíces.

Esta labor conviene darla durante el otoño del año anterior a la plantación, con el fin de aprovechar al máximo las lluvias que pudieran producirse.

Resulta necesario darla con subsolador o bien con vertedera y a una profundidad mínima de 60 cms.

La otra operación a realizar a continuación es el abonado de fondo. La época adecuada será durante la primavera y verano anteriores a la plantación.

Sería conveniente realizar un análisis de suelo y subsuelo, que permitiera un mejor conocimiento de las características del terreno y que nos orientaría de forma más completa, en el abonado a realizar.

No obstante y a título orientativo, damos a continuación las cantidades de los distintos fertilizantes que pueden utilizarse:

De 40 a 50 Tm. de estiércol por Ha.

De 1.000 a 1.500 Kgs. de superfosfato de cal por Ha.

500 Kgs. de sulfato de potasa por Ha.

En caso de querer emplear abonos complejos, resultan interesantes los que contengan la siguiente formulación:

0—12—20

0—20—30

Del primero se emplearán 1.500 kgs./Ha. mientras que del segundo bastará con 900 kgs., al ser de más elevada graduación.

No debe emplearse gallinaza, sirle "Xerri", ni otros estiércoles excesivamente ricos en Nitrógeno.

Todas estas operaciones nos dejan el terreno preparado para iniciar el ahoyado un mes antes de la plantación. El

realizar los hoyos un mes antes es para lograr que la tierra se meteorice.

Antes de abrir los hoyos, tendremos en cuenta el marco de plantación de entre los que creemos más convenientes para nuestra Comarca y teniendo en cuenta la futura mecanización del cultivo, son los llamados marco real y rectangular de 6 x 6, 7 x 7 ó 7 x 5 mts. y que dan densidades de 200 a 280 árboles por Ha.

De haberse realizado correctamente la operación de subsolado, no se precisa hacer hoyos muy profundos, incluso con abrir una zanja de 40 cms. de profundidad, que puede efectuarse con el arado de vertedera, es suficiente si después ahondamos 20 cms. más en el lugar donde irá cada árbol.

El sistema de hacer hoyos con tractor y extractor helicoidal, sólo debe utilizarse en terrenos ya desfondados, o al menos en suelos profundos.

Con la apertura de los hoyos finalizan todas las operaciones previas a la plantación, el siguiente paso será el efectuar la plantación, tema que trataremos en nuestro próximo artículo.

AGENCIA COMARCAL
DE EXTENSION AGRARIA DE AGRAMUNT

Tintorería Batet

La Tintorería de Agramunt

FUNERARIA J. TORNÉ

PANTEONES — LAPIDAS

MARCOS DE ACERO INOXIDABLE
(de la Casa Serrano de Barcelona)

CORONAS de FLORES, naturales y artificiales
ARCAS DE ZINC

Exposición al natural a la atención del público

TRASLADOS A TODA ESPAÑA

Servicios para los asegurados a

EL OCASO, S. A.

Y recuerde...

CALIDAD Y PRECIOS SIN
POSIBLE COMPETENCIA

Circunvalación, 4
Arrab. Puigvert, 62

Teléfono 39 08 62
AGRAMUNT (Lérida)

Si compara,
elegirá

CHOCOLATES *Viladós*

CONSULTA

Venia cavalcant, des de les altes muntanyes líquides de la ment, sobre els lloms mesells del meu doble, i podia veure'm reflectit, brides i tot, en els acinglats bocins de mirall disseminats arreu de la meva cambra, closa i foraglada del temps i de l'espai com una maledicció i dintre de la qual jo rodava i rodava amb la mirada sempre fixa en aquell colossal i horripilant ull cíclic giravoltant també dins la basarda de les imatges repetides d'espill en espill fins al punt llunyà on la figura s'anuïa a si mateixa. Em veig la llengua bellugant-se des de dalt del meu drac que escopla flames sulfuroses, la meua llenca agitant-se com un cròtal a les mans que amb una arma tallant redula a trossos cada cop més minúscula i que així i tot continuaven rebillicant-se, saltironant i cuetejant plens de vida i de dolor, silenciosos sense un gemec tan sols. Havla intentat, en va i fins a cert punt a contracor, esbotzar la porta de cristall clavetejat que, segons semblava, tancava aquell espai delimitat per parets toves de vidre o gelatina transparent però que no mostraven que hi podia haver a l'altra banda, sinó que tot feia sospitar que no es tractava sinó d'una il·lusió fruit del joc insegur de miralls que constitueixen els quatre quadrats que circumscriuen el meu cos de sobte vampiritzat, irreflectible. En aquell nitida provava inútilment de desxifrar, un a un per separat i tots alhora, els gargots, els números, les imatges, els signes ambigus que desfilaven, com en una pantalla immòvil, davant els meus ulls sempre fixos en un mateix punt tothora canviant. ¿Era jo qui continuament mudava de posició, o era potser el cub més o menys regular en què giravoltava en totes direccions i malgrat jo mateix, variant la meua perspectiva? Jo mateix, a vegades, per distreure'm o qui sap si buscant un sentit en tot allò (per anomenar-ho d'alguna manera i per subratllar-ne la vaguetat), em limitava a deixar-me endur per impulsos que em venien imposats per aquell medi aquós espès, galrebé gelatinós, en què em movia (o em movien, o m'havia de moure); bracejava, estirava les extremitats deformes (no, és més exacte informes), en un conjunt de gestos bona part dels quals ni eren conscients ni m'era possible d'objectivar. Em veia, sovint, tallant fils d'una matèria que no sabia com designar: una mena de llot, llaquim,

La única nota detonante: una corbata de seda encarnada, que me ensenïó con alegría.
OCTAVIO PAZ

garró o brac, o tal vegada restes d'animals o vegetals en avançat procés de descomposició. Els únics sons que arribaven a la meua oïda, me'ls afigurava remots, procedents de l'altra banda (¿hi havia, però, altra banda?): eren sorsorolls que suggerien la seda fregant contra les roques humides d'un terreny crepuscular i profundament abismàtic, sons freds i lilsquents, bonlor sorda, clapoteig esclatant de rialles, martelleig refluent, elxordadissa xopa, que es confonia amb la fressa del meu propi cos cuejant dins el medi sulfúric. En el punt culminant (es tracta d'una impressió a posteriori), quan ja no podia suportar més la confusió i l'embraguesa, quan el meu cadàver assajava de posar un mínim d'ordre en tot aquell manyoc tèrbol i inextricable d'ungles corruptes, orelles contrafetes, ossos desencalxats, pellaríngues fèlides i cabells esllanguits que expellia per la cavitat bucal, revoto, en una desesperada provatura d'autosíntesi, fet un monyó crispat o un coàgul escopit contra uns murs incolors que em retornen, mansament, ingràvid, de nou al centre del cub on m'agitava; fins que, cansat i avergonyit i vençut, i donant per estèril la meua irada resposta, contemplava aplirat i resignat una mena de cordó umbilical que em subjectava rigidament a un punt que no aconseguia d'albirar ni induir. Mancat de pressió per tots costats, tot es congriava al meu voltant per retornar-me indefugiblement al centre de la meua condemna, al punt just on convergien cada una de les diagonals, i com astre començava a giravoltar, capgirar i trabucar-me, gravitant. Associar el meu cas al d'un nou Jonàs, tan inverosimil, seria excessiu; pensar en un naixement prematur, també; apel·lar a un freudà desig de regressió al si matern resultaria òbviament expeditiu. El meu cas, intueixo, pot ser força més complex; ara bé; tampoc no voldria explicar-lo aquí i fer-ne una anàlisi, donant-vos l'oportunitat luxuriosa de buscar últimes causes y extreuren conseqüències actuals, perquè sé que teniu preparada una explicació per a tots i cada un dels fenòmens. M'estimo més, doncs —ja ho veieu vós mateix—, relatar simplement els fets, o si aquesta expressió us semblava massa pretensiosa, reconstruir les al·lucinacions o els malsons.

ALFRED SARGATAL

Estación Servicio Agramunt

Pista - Terraza - Piscinas - Discoteca - Snack-Bar
Restaurante

Teléfonos 390202 y 390802

Sección Engrase y Lubrificantes

Electrónica URGEL

ELECTRODOMÉSTICOS

Les ofrecen sus servicios

Guimerá, 14

AGRAMUNT

El Municipio

El Ayuntamiento Pleno y la Comisión Municipal Permanente, en sesiones celebradas durante el pasado mes de Marzo, adoptaron los siguientes acuerdos:

NOMBRAMIENTO COMPROMISARIO

Prevía la oportuna elección entre los miembros de la Corporación para designar al Compromisario que en representación del Ayuntamiento debe participar en la elección de Diputado Provincial para este Partido Judicial, resultó elegido por cinco votos el segundo Teniente de Alcalde Don Jaime Bonet Boix.

ALINEACIONES

Vista la instancia suscrita por el Arquitecto Don Miguel Angel Soriano Montagut, en relación a la anchura en que debe quedar la denominada acequia molinal con referencia a la finca colindante de los hermanos Piñol Moncunill, se acuerda que aquélla sea de seis metros y en toda su longitud, arrancando de las construcciones o tapias existentes en la parte superior de la repetida acequia.

LICENCIAS DE OBRAS

A D. Pedro Brils Solé, la construcción de una Vivienda de Renta Limitada Subvencionada en un patio de su propiedad en Arrabal de Puigvert, según Proyecto del Arquitecto Don Luis Doménech Torres.

A D. Ramón Cornellana Cuscollola, levantar la pared y cubrir un corral en la Plaza del Olmo, con apertura de puertas y revoque y pintado de fachadas.

A D. Alfredo Raichs Moset, la construcción de un techo interior en la casa sita en Travesía del Aspi.

A D. José Mª Jolonch Trepal, la sustitución por una verja de hierro la actual existente en el patio de la Fábrica de su propiedad.

NUEVO HORARIO - ATARDECER

—¿Tú crees que están bien de la cabeza?

A D.ª Antonia Coma Vidal, revocar y pintar fachada de la casa sita en Calle Castillo.

A D. Luis Salas Sánchez para realizar lo propio y pequeñas obras interiores en casa sita en Estudios Viejos.

A D. Antonio Guasch Poch, por ampliación de una ventana en la casa sita en Travesía de San Juan.

ACAPULCO
BAR-RESTAURANT
DISCOTECA
 AVDA. DE LERIDA Nº 11 Monzón (HUESCA)
 TEL 40 01 85

Dirección: RAMON INGLÉS (Crich)

¡ATENCIÓN SEÑORA!

*Guarde limpia su ropa,
es mejor y está preparada
para cuando la necesite.*

Es un consejo de

Tintorería
salas

Sió, 29 AGRAMUNT